Ч. 235. Середа 2 падолиста (20 жовтня) 1910. Рік XX.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.
РЕДАКЦИЯ і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 10.
ПИСЬМА приймають ся лиш франковані.
РУКОПИСИ звертають ся лиш на окреме жадане і за вложеньем оплати почт.
РЕКЛЯМАЦИЇ незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в бюрі дневників пасаж Гавсмана 9 і в ц.к. Старостввах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року К 2·40
на чверть року К 1·20
місячно . . . К —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року К 5·40
на чверть р. К 2·70
місячно . . . К —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

Австрийска делеґация. — З моравского сойму. — Французскі социялісти против мін. Бріянда.

Комісия справ заграничних австрийскої делеґациї радила в суботу дальше над босаньскими кредитами. Обговорювано справу босаньско-герцеґовиньских зелізниць і справу продажи та вирубу камеральних лісів. Відтак дел. Реннер признав, що за почином міністра Буриява в справі босаньских кметів повіяв сьвіжий вітер, але то ще не вистає. Бесідник домагав ся примусового викупна і зголосив резолюцию, аби в тій справі спільний міністер скарбу увійшов в переговори в обома правительствами. Бесідник предложив також вибір субкомітету до розслідженя відносин власности і вирубу дерева в босаньских лісах, а спільно з дел. Немцом поставив резолюцию жадаючу, аби спільне правительство запоручило занятим в анектованих краях робітника бодай таку охорону, яку мають в Австриї, право творення товариств і розширеня права виборчого на робітників австрийских, занятих в Босні і Герцеґовині.

Дел. Швеґель обговорював комунікацийні відносини в Босні і Герцеґовині. Відтак висказав бажане, аби коли відношене анектованих країв до держави буде вже ясно счеркнене, представителі Босни і Герцеґовини одержали місце також в делеґациях.

Міністер Буриян обговорював порушену дел. Шойсволем справу продажи і вирубу лісів, стверджуючи, що тепер розписує ся на то оферти і що правительство надіє ся більших доходів. Міністер каже, що в Босні правительство не веде політики лише адміністрацию. Дальше обговорював будову доріг, полемізував з дел. Реннером в справі кметів і спротивив ся резолюциї о признаню робітникам права виборчого.

Предсідатель комісиї кн. Шварценберґ заявив, що мусить піддати під голосоване резолюцию дел. Реннера, що однако треба уникати всего, що серед мешканців Босни могло би викликати чувство якоїсь зависимости чи кураторії зі сторони делеґациї.

По промові референта дел. Пльоя принято босаньскі кредити. Ухвалено також резолюцию Лехера в справі зрівнаня Босни з Угорщиною і Німеччиною що до почтової тарифи в обороті з Австриєю і що до утвореня окремого уряду почтової Каси щадничої для Босни і Герцеґовини. Принято також резолюцию Реннера що до охорони робітників; прочі резолюциї відкинено.

Перервапе в пятницю засідане моравского сойму відкрито на ново в суботу перед полуднем. По короткій дискусиї в справі протоколу вели ся дальші розправи над наглячим внесенем п. Ельдерша. Обструкция тревала дальше. Маршалок призивав кілька разів п. Ельдерша до порядку за оклики з протестом против скликаня засіданя на неділю. П. Ванек приліпив в сали афіш з таким протестом. Коли служба афіш усунула, п. Ельдерш на ново его приліпив. Дискусия над наглячими внесенями не покінчено.

Недавно покінчений загальний зелізничий страйк відбив ся незвичайно голосними бурями у французскій палаті послів.

В суботу відбувала ся там дальша дебата над інтерпеляциями в справі зелізничого страйку. Социялістичні посли остро критикували становище правительства в часї страйку. Врешті забрав голос Жоре, накидаючись на кабінет і домагаючись димісиї его.

Потім промовляв серед великого гамору президент міністрів Бріян, рішучо застерігаючись против підозрінь, киданих на кабінет Жоресом.

По промові міністра Вівіянія, котрий боронив кабінет, і по кількох инших промовах,

---

ДОМА.

(З росийского — Антона Чехова).

(Конець).

Підчас того, як він ходив і думав, Сергій виліз з ногами на крісло з боку коло бюрка і зачав рисувати. Щоби він не валяв урядових паперів і не рухав атраменту, на бюрку лежала пачка чверток паперу, нарізаних наумисно для него і синий олівець.

— Нині кухарка шаткувала капусту і скалічила собі палець, — сказав він, рисуючи домик і рухаючи бровами.—Она так скрикнула, що ми всі налякали ся і побігли до кухні. Така дурна! Наталія Семеновна каже їм замочити палець в зимну воду, а она его ссе.... І як она може брудний палець брати до губи! Папа, сеж не випадає!

Дальше він розповів, що підчас обіду на подвіре заходив катаринкар з дівчинкою, що співала і танцювала під музику.

„У него свій власний хід думок“—думав прокуратор. — „У него в голові свій власний сьвіт і він по своему знає, що важне, а що не важне. Щоби запанувати над его увагою і сьвідомостию, не досить підроблятись під его язик, але треба також уміти думати на его спосіб. Він дуже добре зрозумів би мене, як би мені дійсно жаль було тютюну, як би я образив ся, заплакав... Длятого материй не заступити ніким в вихованю, що они уміють спільно з дітьми відчувати, плакати, сьміятись... Льоґікою нічого не вдієш! Ну, щож я ему ще скажу? Що?

І Евгенїєви Петровичови видало ся дивним і сьмішним, що він—досьвідчений правник, пів житя свого вправляв ся у всяких наказах, зовсім збивав ся з пантелику і не знав, що сказати хлопцеви.

— Слухай-но, дай мені слово чести, що ти не будеш більше курити!—сказав він.

— Сло-во чести! — засьміяв ся Сергій, сильно натискаючи олівцем і нагинаючи ся до рисунку. — Слово чес-ти! ти! ти!

„А чи знає він, що значить слово чести?“ — спитав у себе Биковский. — „Ні, нездалий з мене педаґоґ! Як би хто небудь з педагоґів або з наших судовиків заглянув в тій хвили до моеї голови, то назвав би мене фуярою, та ще, може, закинув би мені, що занадто мудрую... Та у школї і суді всї ті канальскі питаня рішають ся далеко простійше, ніж дома; тут маєш до діла з людьми, що їх любиш без міри, а любов вимагає — тому і утруднює справу. Як би сей хлопчище не був моїм сином, а моїм учеником або обжалованим, яб не лякав ся і мої гадки не розбіґали би ся!

Евгеній Петрович сів до стола і потягнув до себе один з рисунків Сергія. На сім рисунку представлено було дім з кривим дахом і з димом, що зикзаками, як блискавиця, ішов з комина до самого кінця картки; коло дому стояв вояк із кропками, замість очий і з баґнетом подібним до цифри 4.

— Чоловік не може бути висший від дому, — сказав прокуратор. — Поглянь: у тебе дах приходить по плече воякови.

Сергій поліз ему на коліна і довго воруши ся, щоби вигідно сісти.

— Ні, папа! — сказав він, поглянувши на свій рисунок.

— Коли ти нарисуєш вояка маленького, то у него не буде видно очий. — Чи треба було перечити ся з ним? Зі щоденних спостережень над сином прокуратор пересьвідчив ся, що діти, як і дикуни мають свої власні, артистичні погляди і вимоги на свій лад, неприступні розуміню дорослих. При пильній обсервациї Сергій міг здавати ся доросломy ненормальним. Він уважав можливим і розумним рисувати людий висших від домів, виражати олівцем крім предметів і свої враженя. Так, звуки орхестри він представляв в виді сферичних, димчастих плям, свист в виді спіральної лінії. — В его розуміню звук тісно вязав ся з формою і барвою, так, що малюючи букви, він все невідмінно звук Л малював на жовто, М — на червоно, А — на чорно і т. д.

Покинувши рисунок, Сергій ще раз поворухав ся, приняв вигідну позу і заняв ся батьківскою бородою. Насамперед він ві старанно вигладив і став зачісувати в виді заличків.

— Тепер ти подібний до Івана Степановича — муркотів він, — а он зараз будеш подібний... до нашого швайцара. Папа, по що то

прийшов вдруге до слова през. Бріян. В промові своїй він, відбиваючи піднесені закиди, сказав між и.: „Якби правительство в межах закона не було знайшло способів, щоби вдержати в руках державні границі і зелізниці, оно було би хопило ся за способи нелеґальні“.

По тих словах пронеслись живі оплески з правиці і центра, а за те з боку социялістів викликано страшну бучу, яка тревала 40 мінут.

В часї того Бріян стояв на трибуні і диктував стенографам свою промову. Сказав в ній, що в палаті грає ся комедия, котра нікого не обманить. Дальше повторив, що правительство лишилось на леґальнім шляху, однак бувають випадки, коли в інтересі висшої потреби правительство мусіло би хопитись за нелеґальність. Загал суспільности, котрий є в небезпеці архії, завтра скаже, по чиїм боці правда.

Серед великого гамору приступлено до голосованя та величезною більшостю ухвалено дневний порядок з осудом саботажи (т. є. нищеня зелізничих машин, возів і взагалі шляхів зелізничих) і анархістичних виступів, пропонований правительством.

Окружений міністрами і радикальними послами вийшов Бріян з салї засідань. Побоювали ся, щоби социялістичні посли не кинулись на него і не побили.

Новинки.

Львів, дня 1-го падолиста 1910.

— **Є. В. Цїсар** зволив вселаскавійше уділити гр. кат. комітетови будови церкви в Пленикові, з перемишльского повіта на докінчене тої будови з приватних фондів 200 К запомоги.

— **Є. Е. п. Міністер** робіт публичних Авґуст Рітт приїхав в неділю вечером поспішним поїздом з Відня до Львова в супроводі радників міністерияльних Ернеста Лявді і Артура Гербста та віцесекретаря міністерияльного дра Віктора Пельца. На двірци повитали їх в заступстві п. Памістника радн. Двора п. Устияновский, радн. Двора Інґарден, управитель поліциї др. Райнлендер, віцепрезидент міста др. Рутовский і Еплер з директором маґістрату п. Якубовским, президент палати торговельної і промислової Самуїл Горовіц і секретар тої палати др. Стеслович. П. Міністер замешкав в ґотелю Жоржа. Вчера перед полуднем оглядав пан Міністер будинок палати торговельної і державну школу промислову, а по полудни електричне заведене на Персенківцї і виставу архітектури та малярства і різьби польскої. Нинї по полудни виїзджав п. Міністер до Борислава, щоби там оглянути державну відбензинярню а в четвер дня 3 с. м. приїде п. Міністер до Кракова.

— **Іменованя.** Є. В. Цїсар іменував радника при краєв. Дирекциї скарбу у Львові Едв. Бугно радником міністерияльним в Міністерстві скарбу.— П. Міністер скарбу іменував контрольора уряду льотерийного Бол. Арнольда управителем уряду льотерийного і касиєром, а офіцияла уряду льотерийного Ів. Левицкого контрольором уряду льотерийного у Львові.

— **З почти.** З днем 1 падолиста с. р. входить в житє новий уряд почтовий в місцевости Ставчани городецкого повіта з урядовою назвою: Ставчани галицкі. Уряд той лучить ся з почтовою сїтию за помочию поїздів на шляху Львів-Самбір.

— **З Буска.** Комітет І укр. реальн. гімназиї подає до відома, що всякі письма до комітету відбирає о. Михайло Зінкевич, катехит в Буску, бо дотеперішний секретар комітету п. С. Демидчук перенїс ся до Львова.

— **Про приїзд Є. Е. Вп. Митрополита ґр. Шептицкого** до Вінніпеґа, столиці канадийскої провінциї Манїтоба, доносить „Канадий. Фармер“: Минулої суботи (8 жовтня) перед 11 год. рано чекало на двірци богато Русинів і сьвященства в автомобілях і звичайно. Очікували на рідкого гостя гр. кат. Митрополита ґр. А. Шептицкого. Автомобілї були украшені народними, папскими і канадийскими прапорами. Кождий, навіть не гр. к., був цікавий побачити того, що так про него богато говорили ся і що так богато за него знають. Навіть Английцї — і їм було цікаво князя грек. кат. Церкви побачити. Десять автомобілів рушило з двірця, супроваджаючи Митрополита, котрий вступив насамперед до Василиянської церкви св. Николая, де вже ждала на него сила народу. Вхід церкви гарно украшено зеленію соснами з написию: „Витай нам Архієрею“. Другого дня т. є. в неділю зібрала ся в церкві і на улици сила народу і всї з тою цікавостию — побачити Архієрея. Одним словом сказавши, минула недїля буде памятним днем на многі літа майже всїм вінніпеґским Русинам.

— **Брутальне побитє.** До бедняря Івана Поляневича на Знесїню прийшло в недїлю по полудни 3 его товаришів в гостину. Підчас розмови посварили ся з Поляневичем і побили его на смерть колами; розбили єму голову так, що аж мозок вийшов на верх і нещасливий дістав пораженя мозкового та пораженя ніг і рук. Поляневича відвезла стация ратункова в безнадійнім станї до шпиталю а за виновниками того зьвірского побитя шукає тепер жандармерия.

— **Обкража банку.** Васїньский видко зробив школу, бо его способом зачинають вже злодії добирати ся до кас. Так доносять з Винник, що в ночи з суботи на недїлю невислїджені доси злодїї добули ся до бюр тамошного банку задаткового і провертївши касу свердлами, розбили ей і забрали 260 К. Крім тої підручної каси була там ще й друга велика, в котрій була значна готівка, але злодії не добирали ся до неї може длятого, що не мали відповідних знарядів або може хтось їх напудив. Після донесеня жандармериї касу розбито системою Васїньского, значить ся, попроверчувано насамперед дїри а відтак прорізувано місця між дїрами сталевими знарядами.

— **Важне для селян:** Другий зимовий курс для селян в господарско-садівничій школї Тов. „Просьвіта“ в Милованю.

Щоб піднести уровень загального образованя наших селян, приладити їх до умілого веденя сільского господарства та познакомити їх з основами сільского крамарства і спільництва, устроює Головний Видїл Товариства „Просьвіта“ другий зимовий господарский курс для селян в господарско-садівничій школї в Милованю. Курс сей буде трівати від 1. грудня 1910 р. до 1. марта 1911 р. н. ст. На курсї будуть учити:

1. З сільского господарства: 1) Основи господарского будівництва. 2) Оброблюванє землї. 3) Штучні і стаєнні погної. 4) Плеканє господарских ростин. 5) Плеканє сіножатий і пасовиск. 6) Годівля і плеканє до-

---

швайцари стоять коло дверий, аби злодіїв не пускати?

Прокуратор відчитував на лици его віддих, раз в раз дотикав лицем его волося і на души ставало єму так мягко, немов би то не тілько самі руки а ціла его душа лежала на оксаміті Сергієвої куртки. Він заглянув у великі, темні очи хлопчика і єму здавало ся, що з широких зіниць дивилась на него мати і жінка, і все, що він лиш колись любив.

„От і вибий тут его!“ — думав він. — „От і видумуй кари! Ні, де вже нам братись до виховання. Перше люди були прості, менше думали, тому і питаня розвязували відважно. А ми за богато думаємо, льоґіка нас заїла... Чим інтелїґентнїйший чоловік, тим більше він розумує, запускає ся в делїкатні питаня, тим більше він не рішучий, тим більше уважний і тим несьміливійше приступає до дїла. Справдї, коли глубше вдумати ся, кілько то треба мати відваги і віри в себе, щоби брати ся до ученя, судженя, написаня грубої книжки.

— Ну, хлопчику, час спати! — Сказав прокуратор. — Прощай ся і іди!

— Нї, папа! — нахмурив ся Сергій. — Я ще посиджу. Розкажи менї що! Розкажи казку!

— Ну добре, тілько по казцї зараз спати!

Вільними вечерами Евгенїй Петрович мав звичай розказувати Сергієви казки. Як і більшість занятих людий він не знав на память анї одного вірша і не памятав анї одної казки, так що кождий раз він мусів імпровізувати. Звичайно він починав шабльоном: „В однім царстві, в однім государстві“, дальше плів всякі пусті нісенїтницї, і розказуючи початок, зовсїм не знав, яка буде середина і конець. Образи, особи і ситуациї він брав на вгад, без приготованя, а фабула і мораль випливали якось самі з себе. Сергій дуже любив такі імпровізациї і прокуратор спостерігав, що чим скромнїйша і невибагливійша була казка, тим сильнїйше она вливала на хлопця.

— Слухай! — зачав він, підносячи очи на стелю. — В однім царстві, в однім государстві жив собі старий — престарий цар з довгою сивою бородою... і он з такими вусами. Ну, сидів він в скляннім палатї, що блищала на сонци, як великий кусень чистого леду. Палата же, братику мій, стояла в величезнім садї, де, знаєш, росли помаранчі... грушки... черешнї... цвили тулїпани, рожі, конвалії, співали ріжнобарвні пташки. Так... На деревах висїли скляннї дзвіночки, котрі, як дув вітер, дзвонили так делїкатно, що можна було слухати і слухати. Ну, і що ще?... В садї були фонтанни. Памятаєш, ти видів на лїтнім помешканю у тітки Софії фонтанну? От зовсїм такі фонтанни були в царскім садї, тілько далеко більші і струя води діставала до вершка найвисшої тополї.

Евгенїй Петрович подумав і говорив дальше:

— У старого царя був син одинак і наслїдник царства — хлопчик, такий маленький, як ти. Се був чемний хлопчик. Він нїколи не ґримасував, вчасно лягав спати, нічого не рушав на столї і... взагалї був добрий. Одна лиш була у него вада — він курив...

Сергій слухав з напруженєм і не моргаючи, дивив ся батькови в очи. Прокуратор говорив дальше і думав: „Щож дальше?“ Він довго, як то кажуть, розмазував і розтягав і закінчив так:

— З куреня царевич захорував на сухоти і вмер, коли єму було двайцять лїт. Старенький і хоровитий дїдусь лишив ся без нїякої помочи. Не було кому правити державою і боронити палати. Прийшли вороги, забили старенького, зруйнували палату і вже тепер нема нї саду, анї черешень, анї пташків, анї дзвіночків... Так, то братику...

Таке закінченє самому Евгенію Петровичеви видало ся сьмішне і наївне, але на Сергія цїла казка зробила сильне враженє. Знов его очи застелив смуток і щось подібне до перестраху. Хвилю він дивив ся задумано на темне вікно, здригнув ся і казав зломаним голосом:

— Не буду я більше курити...

Коли він попращав ся і пішов спати, его батько тихо ходив з кута в кут і усьміхав ся.

„Скажуть, що тут вплинула на него краса, артистична форма“, — роздумував він, — „нехай і так, але се не весело! Всеж таки се не правдивий спосіб... Длячого моральну науку і правду треба подавати не в сирім видї, а з примішками, конче засолоджені і позолочені, як піґулки? Се не нормально... Обманьство... Штучки...“

Згадав він судиїв присяжних, котрим доконче треба говорити „бесїду“, публіку, що пізнає історию лише з билин і історичних романів, себе самого, що черпав житєву моральність не з проповідий і законів, а з байок і романів, віршів...

„Лік повинен бути солодкий, правда — гарна... І сю легкодушність напустив чоловік на себе від часів Адама... Вкінци... може бути, всьо то природне і так має бути... Чи мало в природі користних обманів і людий...“

Він взяв ся до роботи, а ліниві домашні гадки довго ще ходили в его голові. За стелею не чути вже було ґам, але мешканець другого поверха все ще ходив з кута в кут...

машних зьвірят. 7) Найважнійші хороби домашних зьвірят. 8) Ведене господарскої рахунковости і устрій господарства. 9) Меліорациї, комасациї, рентові оселї. 10) Городництво і найважнійші відомости з садівництва та з ужиткуване овочів.

II. **Зі спільництва**: 1) Значіне спільництва для селян. 2) Як закладати рільничі спілки. 3) Ведене сільских крамниць. 4) Спілки спст. Райфайзена, спілки молочарскі і спілки збуту худоби і ин. 5) Найважнійші закони про товариства і спілки. 6) Конечні відомости з рахунковости, книговодство і діловодство спілок. 7) Найважнійші відомости з торговельної ґеоґрафії і переписки купецкої. 8) Правничі відомости, конечні для селянина.

Крім головних заводових господарских предметів подає ся на курсі і конечні відомости з загальної просьвіти. Наука в школї безплатна. Школа є доступна для всіх без ріжниці народности. Першеньство принятя мають члени товариства „Просьвіта", а з поміж тих петенти з найблизшої околиці школи. Участникам курсу дає головний виділ товариства „Просьвіта" безплатне приміщене, а харч по цінах власного кошту: 20 корон місячно.

Услівя принятя для молодіжи є: правильний розвій ума і тіла, що потвердить лікар при принятю; укінчений 18 рік житя а не більше як 30 літ, старших прийме ся лиш виїмково; бездоганне поведене, скінчена народна школа і посьвідчене, що кандидат працював при господарстві. О принятє на курс треба зголошуватись найпізнїйше до 20 падолиста с. р. до головного виділу товариства „Просьвіта" у Львові, Ринок ч. 10. До подання треба долучити метрику уродження, сьвідоцтво скінченої науки в народній школї і посьвідчене, що кандидат працював при господарстві. — За Головний Виділ Товариства „Просьвіта" у Львові:

Др. *Е. Озаркевич*, за голову. Др. *М. Коцюба*, за економ. секцию.
Др. *І. Брик*, секретар.

— **З судової салї.** Дмитро Мізик, селянин в Грибовичах, побив дня 29. серпня своїх сусідів Гринька Пікневича і дві єго доньки. Пішло ізза того, що одна з дівчат хотіла нарвати сливок в садї батька, припираючім до поля Мізика і при тім вийшла случайно на поле Мізика. Мізик зачав єї за то сварити та й вдарив молотком. На крик дитини, вибіг батько з другою донькою. Мізик побив їх обоє а Пікневича вдарив так сильно молотком в руку, що аж держак зломив ся. Внаслідок того удареня настало запалене і кинулась рожа. Пікневича відвезено до шпиталю, але що вже не було для него ніякого ратунку, відвезено назад на село, де він і помер. Отже вчера відбувала ся против Мізика розправа за то побите і закінчила ся тим, що трибунал засудив єго за тяжке ушкоджене тіла на 6 місяців тяжкої вязниці.

— **Огні.** В Шельпаках, збараского повіта, вибух дня 29 м. м. при шаленій бурі огонь і знищив чотири господарства з цілим сегорічним збором. До розширеня огня не допустили місцеві Сокoли, а також з Лисичинець, Шилів і Суховець. Зазначити належить, що і дідич Лисичинець п. Чарняковский прислав дуже скоро свою сикавку та коні з великою бочкою до води, котрої так дуже був брак. Гарно поступив також місцевий дідич п. Бончковский, бо вернувши з дороги, приїхав до погорільців і позволив їм на цїлу зиму коні і товар зимувати безкористно в горальняній стайни. Поміч і се значна, бо солома, збіже і будинки так погоріли, що лише земля остала ся.

— **Дрібні вісти.** Отворене державної женьскої семинарії в Бережанах відбуло ся дня 25 м. м. До вступного іспиту зголосило ся сімдесять і кілька кандидаток а принято 41. — Дня 16 падолиста с. р. припадає повна затьма місяця, котру можна буде видіти в цілій Европі, Африці і майже в цілій Азиї, на Атлянтийскім океані і в Америці. — Палата радна краевого суду карного постановила випустити на волю арештованого за міліонові обманьства Станіслава Оссолїньского, бо як оголошує єго оборонець др. Соляньский — вже дотеперішне слідство виказало, що він слабий на умі і внаслідок своєї легковірности став ся жертвою своїх дорадників. — Маєтність Прикмище в коломийскім повіті купила від Натана Горовіца за 300.000 п. Ванда Св[illegible]ідзіньска до спілки зі своїм братом дром Тадеєм Мілевским. — Шпігуна Бартмана засудив віденьский суд на 4 і пів року тяжкої вязниці. — Як показує ся, вина за убите хлопця на ул. Коперника, де розбирають стару каменицю, спадає вповні на львівский маґістрат, взглядно на маґістрацкий уряд будівничий. Підприємець п. Шміла Т[illegible]талес каже, що хотів обвести тротоар парканом, але уряд будівничий того єму не позволив, щоби на так вузкім місци, де ще й ставлять другу каменицю, не спиняти комунікациї.

— **Львівский руский народний театр** „Рускої Бесїди", під дирекциєю Йосифа Стадника. Саля „Гвязди" ул. Францїшканьска ч. 7.

В середу, дня 2 падолиста с. р. „Гануся", драма в 2 частинах Ґ. Гавтмана. Музика Маршалька.

Цїни місць враз з додатком на фонд емеритальний артистів, та оплатою для бідних міста: Крісло 1-рядне 2 К 50 с., II-рядне 2 К, III-рядне 1 К 75 с., Партер 85 с., для учеників, війска і селян 55 сот.

Раз куплених білетів каса не перемінює, ані не звертає за них грошей. Білети продає Книгарня Наук Тов. ім. Шевченка, Ринок ч. 10 (Телефон ч. 875), а в день вистави від год. 6 вечером каса театру.

Дирекция звертає увагу, що не вільно вproваджувати на салю дїтий без білету.

Початок представлень о 7 вечером.

Телеґрами.

Відень 1 падолиста. Комісия для справ заграничних угорскої делеґациї приняла реферат ґр. Вікенбурґа, в котрім висказано міністрови для справ заграничних ґр. Еренталеви признане за єго дипльоматичну акцию в часї анексиї Боснї і Герцеґовини та за відповідаюче достоїньству монархії ведене справ заграничних.

Тегеран 1 падолиста. (Бюро Райтера). По цілонічнім острілюваню заняли нинї рано правительственні война, зложені перевважно з Бахтярів, місто Кашан. Вожд ворохобників Наїб-Гассін втік. — До міністерства справ заграничних наспіла телеґрама, після котрої Насрель-Мульк виїхав з Льондону і єсть в дорозї до Персиї.

Константинополь 1 падолиста. Вчера були тут 3 случаї занедужаня на холеру, з чого 2 закінчили ся смертию.

Чіта 1 падолиста. Занедужало тут 39 Хінців на чуму, а з того померло 26.

Білград 1 падолиста. Скупштина по короткій дискусиї ухвалила проєкт закона, після котрого шпіґуньство в часї мира має бути каране вязницею до 20 літ, підчас війни смертию.

Надіслане.

— **Подорож довкола землі**, весела товариска гра для науки і забави. Видане Руского Тов. педаґоґічного у Львові. Цїна 1 К 50 с.

— **Рускі диктати** до шкільної і приватної науки. На підставі правописних правил зладив і методичними вказівками доповнив Иосиф Танчаковский, учитель школи ім. Шашкевича. Друге поправлене і розширене видане.

— **Домашна кухня.** (Як варити і печи?) Зладила Леонтина Лучаківска. Львів 1910. Накладом Миколи Заячківского. З друкарні Івана Айхельберґера, Львів, Ринок ч. 10. — Цїна одного примірника 1 К 50 с.

Рух поїздів зелїзничих

обовязуючий з днем 1 мая 1910 р. після часу середно-европейского.

ЗАМІТКА. Поїзди поспішні визначені грубим друком. Нічні години від 6·00 вечером до 5·59 рано суть означені підчеркненєм чисел мінутових.

Приходять до Львова

на головний дворець:

З Кракова: 2·30, **8·55**, **1·15**, **1·30**, **8·40**, 7·27 10·10, 5·45, 10·05.
З Підволочиск: 7·20, 12·00, **2·15**, 5·40, 10·30.
З Черновець: **12·20**, 5·45*), 8·05, 10·21**, **2·05** 5·53, **6·35**, **9·50**.
*) Із Станиславова. **) З Коломиї.
Зі Стрия: 7·28, 11·45, 4·25, 7·41, 10·19*), 11·02
*) Від 19/6 до 11/9 в неділї і р. сьвята.
З Самбора: 8·00, 9·58, 2·00, 9·00.
З Сокаля: 7·32, 1·20, 8·00.
З Яворова: 8·15, 5·00·
З Підгаєць: 11·15, 9·58.

На Підзамче:

З Підволочиск: 7·01, 11·40, **2·00**, 5·17, 10·13.
З Підгаєць: 10·54, 9.44.
З Винник: 6·29, 7·26, 11·55*).
*) Лиш в середу і суботу.

На Личаків:

З Підгаєць: 10·36, 9·27.
З Винник: 7·08, 6·11, 11·38 *).
*) Лиш в середу і суботу.

Відходять зі Львова

з головного двірця:

До Кракова: **12·45**, 3·55, 6·04, **8·25**, 8·40, **2·45**, **3·15**, **6·55**, 7·45, 11·15.
До Підволочиск: 6·20, 10·40, **2·16**, 8·10, 11·10, 11·32.
До Черновець: **2·50**, 6·10, **9·10**, 9·35, **2·23**, 10·36 2·52 *), 5·59 **).
*) До Станиславова. **) До Коломиї.
До Стрия: 7·30, 10·15, 6·50, 11·25, 1·45.
До Самбора: 6·00, 9·05, 3·40, 10·40.
До Сокаля: 7·34, 2·30, 7·10, 11·35 *).
*) До Рави рускої лиш в неділї.
До Яворова: 8·20, 6·30.
До Підгаєць: 5·58, 6·16·

З Підзамча:

До Підволочиск: 6·35, 11·00, **2·31**, 8·33, 11·32
До Підгаєць: 6·12, 6·30.
До Винник: 1·30, 10·30 *).
*) Лиш в середу і суботу.

З Личакова:

До Підгаєць: 6·31, 6·50.
До Винник: 1·49, 10·54 *).
*) Лиш в середу і суботу.

За редакцию відповідає: **Адам Краховецкий.**

З друкарнї В. Лозиньского під зарядом І. Недопада. (Телефона ч. 527).